

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 203/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. G., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. P. S., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 96/2012 z 22. novembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2013 doručená sťažnosť P. G., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. S., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 96/2012 z 22. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 38/2007 z 25. januára 2012 uznaný za vinného zo spáchania pokračujúceho trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 a ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v 12 skutkoch, z toho 7 skutkov bolo kvalifikovaných ako spáchaných v štádiu pokusu v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ako aj z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Keďže sa sťažovateľ k žalovaným skutkom priznal a urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku, okresný súd rozhodoval iba o treste a odsúdil ho na trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne, pričom ho na výkon trestu zaradil do I. nápravno-výchovnej skupiny. Sťažovateľ bol zároveň označeným rozsudkom okresného súdu zaviazaný na náhradu škody poškodeným v celkovej sume 46 732,96 €, z toho v časti 13 539,27 € spoločne a nerozdielne so spoluobžalovaným J. V.

Z rozsudku okresného súdu vyplýva, že súd pri ukladaní trestov u oboch obžalovaných vychádzal z ustanovení § 31 Trestného zákona, pričom pri ukladaní trestu sťažovateľovi prihliadol na skutočnosť, že nebol dosiaľ súdne trestaný, viedol riadny život, k spáchaniu skutkov sa priznal a oľutoval ich spáchanie.

Sťažovateľ podal proti výroku rozsudku okresného súdu o treste odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 96/2012 z 22. novembra 2012 zamietol.

V napadnutom uznesení krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Obžalovaný na základe obžaloby a rozsudku súdu prvého stupňa sa dopustil viacerých trestných činov, preto súd prvého stupňa tu pochybil iba v tom, že mal aplikovať pri ukladaní trestu aj ustanovenie o úhrnnom treste podľa § 35 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., avšak krajský súd vzhľadom na stabilitu súdnych rozhodnutí nevidel dôvod na zrušenie

uvedeného výroku rozsudku, vzhľadom na správnosť ostatných výrokov napadnutého rozsudku, nevidel dôvod na jeho zrušenie.

... Uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne, so zaradením na výkon trestu podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák., č. 140/1961 Zb., je na úplne dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, zodpovedá zásadám ukladania trestu v zmysle § 34 Tr. zák. Bol tu zohľadnený nielen to obdobie, ktoré uplynulo od spáchania trestnej činnosti, ale aj účel trestu, ako aj spoločenská nebezpečnosť konania obžalovaného podľa § 23 ods. 1 a § 31 Tr. zák., č. 140/1960 Zb.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, má uložený trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a súčasne trest vyjadri morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Podľa odpisu registra trestov obžalovaný P. G. súdne trestaný doposiaľ nebol, taktiež nebol prejednaný ani za priestupok. V jeho osobe ide v súčasnosti o 28-ročného slobodného muža so stredoškolským vzdelaním, ktorý v súčasnosti, od 09. 09. 2010 navštevuje Vysokú školu zdravotníctva a sociálnej práce Svätej Alžbety v Bratislave. V čase konania odvolacieho krajského súdu vykonával na základe pracovnej zmluvy v organizácii A., so sídlom M., s miestom výkonu práce B., funkciu vodiča. Napriek zisteným skutočnostiam, má krajský súd rovnako ako okresný súd za to, že v posudzovanom prípade uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, aj vzhľadom na spôsob vykonaných skutkov a spôsobenú škodu (škoda veľkého rozsahu) správny a v súlade so zákonom. “

Sťažovateľ považuje trest, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 38/2007 z 25. januára 2012, za neprimerane prísny a nezodpovedajúci účelu trestu ani hľadiskám individuálnej a generálnej prevencie. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na § 23 ods. 1 Trestného zákona a uvádza, že od spáchania trestnej činnosti uplynulo 7 rokov, pričom počas tejto doby sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Sťažovateľ zastáva názor, že na jeho prevýchovu postačoval podmienečný trest odňatia slobody. V tejto

súvislosti poukazuje na skutočnosť, že v súčasnosti vykonáva nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom nemôže pokračovať v štúdiu na vysokej škole, ktorú navštevoval, a taktiež prišiel aj o prácu. Z tohto hľadiska nebolo podľa jeho názoru uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v súlade s § 31 ods. 1 prvou vetou Trestného zákona. V jeho veci rozhodujúce súdy mali podľa neho aplikovať § 40 ods. 1 Trestného zákona a znížiť mu trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom, ktorá v danom prípade predstavovala 5 rokov. Sťažovateľ tvrdí, že v jeho „... prípade mali tak (súdy, pozn.) dostatočnú možnosť... uložiť trest odňatia slobody s podmienečným odkladom alebo s podmienečným odkladom s probačným dohľadom“.

Sťažovateľ tiež namieta, že v jeho veci rozhodujúce súdy nezohľadnili dobu, ktorá uplynula od spáchania trestnej činnosti, aj keď krajský súd v napadnutom uznesení tvrdí opak. Poukazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažovateľ argumentuje, že obdobie siedmich rokov, ktoré uplynulo od spáchania jeho trestnej činnosti do právoplatného uloženia trestu, je neúmerne dlhá doba, keďže za neúmerne dlhú dobu je potrebné považovať obdobie 6 a viac rokov. „V danom prípade bola na sťažovateľa podaná obžaloba dňa 01. 06. 2007, za skutky, ktorých sa dopustil v období od dňa 09. 09. 2004 do dňa 27. 02. 2005. Vec bola právoplatne ukončená až dňa 22. 11. 2012, čo je neúmerne dlhá doba.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4 To/96/2012 porušené bolo.“

2.) Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4 To/96/2012 zo dňa 22. 11. 2012 zrušuje a vec vracia tomuto súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol, a prikazuje mu, aby P. G. z výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody neodkladne prepustil.

3.) Krajský súd je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 322,70 Eur na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia všeobecných súdov, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, v ktorých k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Kľúčová námietka sťažovateľa je založená na tvrdení, že v jeho veci rozhodujúce všeobecné súdy mu uložili neprimerane prísny trest odňatia slobody v trvaní päť rokov nepodmienečne, pričom pri rozhodovaní o treste nezohľadnili dĺžku doby (sedem rokov), ktorá uplynula od spáchania trestnej činnosti, a v tejto súvislosti aj skutočnosť, že sa počas

tejto doby nedopustil žiadneho protiprávneho konania, a teda nepodmienečný trest odňatia slobody už nie je na jeho prevýchovu potrebný. Podľa názoru sťažovateľa uvedené skutočnosti odôvodňovali v jeho prípade aplikáciu § 40 ods. 1 Trestného zákona spočívajúcu v mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Z trestných činov spáchaných sťažovateľom je najprísnejšie trestaný trestný čin úverového podvodu upravený v § 250a ods. 5 Trestného zákona.

Zo spojenia § 250a ods. 1 s § 250a ods. 5 Trestného zákona vyplýva, že trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 5 Trestného zákona sa dopustí ten, kto vyláka od iného úver alebo záruku na úver tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, a spôsobí týmto činom škodu veľkého rozsahu alebo ním získa prospech veľkého rozsahu, pričom takýto páchatel' sa potresce odňatím slobody na päť rokov až dvanásť rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

II.1 K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Vychádzajúc z podstaty kľúčovej námietky sťažovateľa a obsahu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že medzi nimi neexistuje žiadna príčinná súvislosť, ktorá by zakladala po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálnu

možnosť vysloviť porušenie tohto základného práva. Z obsahu čl. 48 ods. 2 ústavy totiž nemožno v žiadnom prípade vyvodiť právo na primerané zníženie trestu, na tom nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti pri citácii tohto článku ústavy podčiarkol, a tým zvýraznil slová „bez zbytočných prietáhov“.

Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta nezohľadnenie podľa jeho názoru neprimeranej dĺžky trestného konania v jeho trestnej veci v trvaní 7 rokov pri výmere trestu, čo malo podľa jeho názoru mať za následok porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v dôsledku uloženia „nespravodlivého trestu“, keďže spravodlivým trestom podľa jeho názoru by bol trest uložený pod dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby pri aplikácii § 40 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ teda zjavne nenamieta, že v jeho trestnej veci došlo k zbytočným prietáhom v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ale neprimeranú výmeru trestu, ktorú považuje za nespravodlivú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Z už uvedeného vyplýva, že podstata námietok sťažovateľa sa týka namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uložením neprimeraného trestu.

Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa zdôrazňuje, že mu bol uložený trest odňatia slobody v dolnej hranici trestnej sadzby (§ 250a ods. 5 Trestného zákona).

Už citovaný § 40 ods. 1 Trestného zákona umožňuje znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ak je súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a toho názoru, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania. Podstatné pre aplikáciu § 40 ods. 1 Trestného zákona sú teda okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a.

Pod pojmom okolnosti prípadu sa rozumejú „také skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť povahu, charakter a iné objektívne okolnosti spáchaného trestného činu. Okolnosťami prípadu môžu byť i zákonné znaky skutkovej podstaty, ak charakterom spáchania vybočujú z obvyklých prípadov“ (BURDA, E. – ČENTEŠ, J. – KOLESÁR, J. – ZÁHORA, J. a kol. *Trestný zákon, Všeobecná časť, Komentár – I. diel.* Praha: C. H. Beck, 2010, s. 307).

Pod pomermi páchatel'a sa rozumie „osobné a osobnostné hodnotenie osoby, ktoré charakterizuje osobu páchatel'a ako objekt trestu, a tiež okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citelný. Súdy pri hodnotení pomerov páchatel'a pristupujú k hodnoteniu jednak osobných pomerov, ale taktiež rodinných pomerov“ (BURDA, E. – ČENTEŠ, J. – KOLESÁR, J. – ZÁHORA, J. a kol. *Trestný zákon, Všeobecná časť, Komentár – I. diel.* Praha: C. H. Beck, 2010, s. 308).

Vychádzajúc z citovaného dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, v zásade nemožno zahrnúť pod pojem okolnosti prípadu ani pomery páchatel'a v zmysle § 40 ods. 1 Trestného zákona. Napriek tomu by podľa názoru ústavného súdu dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, bolo možné za určitých okolností považovať, za súčasnej existencie ďalších predpokladov uvedených v § 40 ods. 1 Trestného zákona (použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a je možné účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania), za dôvod podmieňujúci mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, ale len za predpokladu, že by táto doba celkom zjavne a výrazne vybočovala z obvyklého rámca (ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

5 To 7/2010 z 19. mája 2011, v ktorom došlo k uplatneniu § 40 ods. 1 Trestného zákona v situácii, keď od spáchania posledného z trestných činov uplynula doba takmer 17 rokov), t. j. malo by ísť o extrémne dlhú dobu, čo v prípade sťažovateľa nebolo splnené.

Účelom zohľadnenia času, ktorý uplynul od spáchania trestného činu, je naplnenie všeobecnej požiadavky, aby trest nasledoval čo najrýchlejšie po spáchaní skutku. Doba, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, je podľa názoru ústavného súdu faktorom, na ktorý by všeobecné súdy mohli a v zásade mali prihliadať pri „bežnej“ výmere trestu, teda v rámci riadnej hranice trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, k čomu v prípade sťažovateľa aj došlo, keďže mu bol trest uložený na dolnej hranici trestnej sadzby.

Ústavný súd pri posudzovaní argumentácie sťažovateľa zohľadnil aj judikatúru ESĽP, z ktorej vyplýva, že odškodnenie za ujmu spôsobenú porušením práva na prejednanie veci v primeranej lehote možno poskytnúť aj inou formou ako priznaním určitej finančnej čiastky, pričom v prípade trestného konania pripadá do úvahy najmä uloženie miernejšieho trestu. Pokiaľ vnútroštátny súd vo svojom rozhodnutí výslovne uzná, že právo obvineného na primeranú dĺžku konania bolo porušené, a z tohto dôvodu mu uložený trest určitým spôsobom zmierni, potom je ESĽP toho názoru, že spôsobená ujma bola kompenzovaná a obvineného už nemožno považovať za obeť porušenia príslušného práva na prejednanie veci v primeranej lehote (rozhodnutie vo veci Beck proti Nórsku z 26. júna 2001, sťažnosť č. 26390/95).

Strata postavenia obeť však podľa ESĽP nenastane, ak súd pri stanovení trestu prihliadol na čas, ktorý uplynul od spáchania trestného činu, iba v súvislosti so všeobecnou požiadavkou, aby trest nasledoval čo najrýchlejšie po spáchaní skutku, nie však v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote (rozhodnutie vo veci Metzger proti Nemecku z 27. apríla 2000, sťažnosť č. 37591/97).

Na základe uvedeného možno podľa názoru ústavného súdu formulovať záver, že súdy môžu prihliadnúť pri rozhodovaní o výške trestu odňatia slobody na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, aj ako na faktor, ktorý má za následok kompenzáciu

ujmy vzniknutej porušením práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru a ktorý taktiež môže viesť k uloženiu miernejšieho trestu. Nie je však povinnosťou súdov kompenzovať porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote zmiernením trestu. Ide len o jeden z možných spôsobov kompenzácie ujmy vzniknutej porušením práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, dôsledkom ktorého je strata postavenia obete, a teda aj nároku na vyslovenie porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Avšak aj v tomto prípade by podľa názoru ústavného súdu prichádzalo do úvahy (vzhľadom na text § 40 ods. 1 Trestného zákona, pozn.) len zmiernenie trestu v rámci „riadnej“ trestnej sadzby ustanovenej zákonom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti napadnutému uzneseniu a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť jeho porušenie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013